அந்த அகதி முகாம் சம்பவத்துக்குப் பிறகு, ஹமாஸ் விஷயத்தில் இஸ்ரேலிய அரசு, மிகத் தீவிரமான அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்துவிடத் தொடங்கியது. பிராந்தியத்தில் எங்கும் ஹமாஸ் சார்பில் பொதுக்கூட்டம் நடத்தமுடியாது. ஊர்வலம் போகமுடியாது.

போனால் தடுக்கமாட்டார்கள். ஆனால், கலந்துகொள்ளும் அத்தனை தலைகளும் உடனடியாகக் கைதுசெய்யப்பட்டு, கண் காணாத இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டுவிடுவார்கள். ஆள் குறைப்பு நடவடிக்கை. உண்மையில், தாங்கள் கைது செய்யும் நபர் யார் என்கிற விவரம் கூடத் தெரியாமலேயே, நூற்றுக்கணக்கான காஸா வாசிகளை இஸ்ரேலியக் காவல்துறை கைது செய்திருக்கிறது.

மறுபக்கம், ஹமாஸ் நிகழ்த்தும் ராக்கெட் தாக்குதல்கள், நேரடி துப்பாக்கிச் சூடுகளை முழு யுத்த முஸ்தீபுடன் எதிர்கொள்வதற்குச் சிறப்புப் படைப்பிரிவு ஒன்று, இஸ்ரேலிய ராணுவத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. பத்துப் பேர் தாக்க வந்தால், நூறு பேர் எதிர்த் தாக்குதலுக்குத் தயாராக நிற்பார்கள்.

என்னதான் வீரர்கள் என்றாலும், இதெல்லாம் தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய விஷயங்களா என்ன? ஆகவே, ஹமாஸின் ராணுவப் பிரிவு தங்கள் நேரடித் தாக்குதல்களைக் குறைத்துக்கொண்டு, தற்கொலைத் தாக்குதல்களை அறிமுகப்படுத்த முடிவு செய்தது. முன்னதாக, எல்.டி.டி.ஈ.யால் உலகெங்கும் அறிமுகமாகியிருந்த தாக்குதல் உத்தி. ராஜிவ் காந்தி படுகொலைக்குப் பிறகுதான் (மே 21, 1991), இத்தகைய தாக்குதல் நடவடிக்கைகள் பாலஸ்தீனிலும் சூடுபிடிக்கத் தொடங்கியது.

ஆனால், எல்.டி.டி.ஈ.யினரால் எப்போதாவது நிகழ்த்தப்படும் இம்மாதிரியான தாக்குதல்களை, ஹமாஸ் தங்கள் ஊரின் சூழலுக்கேற்பத் தங்கள் அன்றாட நடவடிக்கைகளுள் ஒன்றாக்கிக் கொண்டுவிட்டது.

ஏப்ரல் 16, 1993-ல் ஹமாஸின் முதல் தற்கொலைப்படைத் தாக்குதல் நிகழ்ந்தது. ஒரு ஹமாஸ் போராளி, பழைய வேன் ஒன்றை ஓட்டிக்கொண்டு போய் இரண்டு மாநகரப் பேருந்துகளுக்கிடையே சொருகினான். வேன் நிறைய வெடிபொருள். பஸ் நிறைய பயணிகள். தவிரவும், அந்தப் பேருந்துகள் நின்றுகொண்டிருந்த இடம் ஒரு ஹோட்டலின் வாசல். எனவே, மக்கள் நடமாட்டமும் அதிகம் இருந்தது.

வெடித்துச் சிதறிய வேனைச் சுற்றி நூற்றுக்கணக்கான மக்கள், ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த காட்சியைத் தொலைக்காட்சியிலும் தினசரிகளிலும் பார்த்த இஸ்ரேலிய அரசு செய்வதறியாமல் திகைத்தது.

அதற்குமுன் பாலஸ்தீன் போராளிகள், அத்தகைய தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் எதையும் நிகழ்த்தியதில்லை. ஆரம்பித்து வைத்ததே ஹமாஸ்தான். எனவே, இஸ்ரேலிய அரசு மட்டுமல்லாமல் சக பாலஸ்தீன் இயக்கங்களும் அதிர்ச்சியில் வாய் பிளந்தன. இப்படியும் ஒரு தாக்குதலா? யுத்தத்தில் உயிர் போவது சாதாரண விஷயம். ஆனால், உயிரைக் கொடுத்தால் ஓரளவு வெற்றியாவது நிச்சயம் என்கிற புதிய பாதையை அல்லவா இது காட்டியிருக்கிறது? அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு, ஹமாஸ் மிகவும் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. வருடத்துக்கு நான்கைந்து தற்கொலைத் தாக்குதல்களாவது நடத்தப்பட வேண்டும். இஸ்ரேலிய அரசின் அராஜக நடவடிக்கைகளில், எது மிகவும் அபாயகரமானதாகத் தெரிகிறதோ, அதற்கான உடனடி ரியாக்ஷனாக. ஓர் எச்சரிக்கை அறிவிப்பாக.

உடனடியாகத் தற்கொலைப் போராளிகளாக இணைய ஆட்கள் வரவேற்கப்பட்டார்கள். இயக்கத்தில் சேர்ந்து போரிட விரும்பி, ஆனால் பல்வேறு காரணங்களால் போர்க்களத்துக்குப் போகமுடியாமல் இருக்கிற நபர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. 'மரணம் நிச்சயம். சொர்க்கம் நிச்சயம். சரித்திரத்தில் பெயர் இடம்பெறுவது நிச்சயம். உங்கள் உயிர்களை விதைத்து ஒரு புதிய சுதந்திரத் தலைமுறையை அறுவடை செய்வதற்கு உதவுங்கள்.'

உக்கிரமான பிரசாரம் நடைபெற்றது. ஆனால் ரகசியமாக. படு ரகசியமாக. ஆச்சர்யம், நூற்றுக்கணக்கில் பாலஸ்தீனிய அரபு இளைஞர்கள், ஆர்வமுடன் தம் உயிரைக் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். 'எங்கள் உயிர் போனால் பரவாயில்லை. எதிர்கால சந்ததியாவது சுதந்திரமாக வாழட்டும்.'

1994 ஏப்ரலிலும் அக்டோபர், நவம்பரிலும் ஹமாஸ் மொத்தமாக நான்கு தற்கொலைத் தாக்குதல்களை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியது. 8, 5, 22, 3 என்று உயிர்ப்பலி ஸ்கோர் போர்ட் தெரிவித்தது.

அதற்கு அடுத்த வருடம், இரண்டு பேருந்துகளில் மனித வெடிகுண்டுகளை ஏற்றி அனுப்பினார்கள். ரணகளம் என்றால், விவரிக்கவே முடியாத ரணகளம். 96-ல் நான்கு, 97-ல் மூன்று, 98, 99-ம் ஆண்டுகளில் தலா இரண்டு என்று ஹமாஸ் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு தற்கொலைத் தாக்குதல் நடவடிக்கையும் கணிசமான உயிரிழப்புகளுக்குக் காரணமாயின.

ஒரு பக்கம் நேரடி யுத்தம். இன்னொரு பக்கம் இம்மாதிரியான தாக்குதல்கள். இரண்டுமே நிற்கவில்லை. குறிப்பாக, இரண்டாவது இண்டிஃபாதா போராட்டம் தொடங்கப்பட்ட காலத்தில், தினசரி ஒரு பெரிய தாக்குதலையாவது ஹமாஸ் மேற்கொண்டது.

அவற்றில் உச்சம் என்று கருதப்படுவது, மார்ச் 27, 2002 அன்று நெதன்யா நகரில் ஒரு ஹோட்டலில் நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல்.

ஒரு மனிதன், ஒரு குண்டு, ஒரே முயற்சி. அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலே நடுநடுங்கிப் போனது. கண் மூடித் திறக்கும் நேரத்தில் எழுந்த புகைப்படலமும் சதை பொசுங்கும் வாடையும் அந்தப் பிராந்தியத்தையே மயானம் போல் ஆக்கிவிட்டது. எங்கும் மரண ஓலம். அலறியடித்துக்கொண்டு ஓடும் மக்கள். சிதறிக்கிடந்த உடல்களின் மீதே ஓடினார்கள். பாதி உயிருடன் போராடிக்கொண்டிருந்தவர்கள், மிதிபட்டே இறந்தும் போனார்கள்.

அன்றைக்கு யூதர்களுக்குப் பண்டிகை நாள். நிணீஉஷீஸ்மீக்ஷீ தினம் என்று சொல்வார்கள். முழு அரசு விடுமுறை. ஊரெங்கும் கொண்டாட்டங்கள் தூள் பறக்கும். விருந்து விசேஷங்களுக்குக் குறைவே இல்லை.

அப்படியொரு கொண்டாட்டம்தான், அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். யார் யாரோ சொற்பொழிவாற்றினார்கள். இசை

நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. பஃபே விருந்து அமர்க்களப்பட்டது.

ஆனால், இப்படியொரு கிளைமேக்ஸ் வரும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கொண்டாட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வந்தவர் போலக் கூட்டத்தில் கலந்துவிட்ட ஹமாஸின் தற்கொலைப் போராளி ஒருவர், கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த இடத்தின் மையத்துக்குச் சென்று, தன் உடம்போடு பொருத்தி வந்த வெடிகுண்டை வெடிக்கச் செய்தார்.

முப்பது பேர் அங்கேயே மரணமடைந்தார்கள். மேலும் பத்துப்பேர் மருத்துவமனையில் இறந்தார்கள். 140 பேர் படுகாயமடைந்து, படுத்த படுக்கையானார்கள்.

நகரமே கலவரக் கோலம் கொண்டு, அன்றைய இரவு முழுவதும் நடு வீதியிலேயே குடியிருந்தது. மறுநாள், தாக்குதலுக்குத் தாங்கள்தான் பொறுப்பு என்று ஹமாஸ் தரப்பிலிருந்து அறிவிப்பு வந்தது. அப்துல் பஸத் ஓதே (கிதீபீஊறீஙிணீஉடீமீ ளிபீமீலீ) என்கிற இருபத்தைந்து வயது இளைஞன், அந்தத் தாக்குதலில் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தான்.

ஓதேவின் பாக்கெட்டில் இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட கடிதத்தில், அந்தத் தாக்குதலுக்கான காரணம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அம்மாதம் முழுவதும் மேற்குக் கரைப் பகுதியிலும் காஸாவிலும் உள்ள பாலஸ்தீன் அகதி முகாம்களில், இஸ்ரேலிய ராணுவத்தினர் ஈவு இரக்கமில்லாமல், மக்களை அடித்துத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். பலபேர், அடிபட்டு இறந்தே போயிருக்கிறார்கள். இறந்தவர்கள் குறித்த விவரத்தைக் கூட வெளியிடாமல். அப்படியே தூக்கி நதியிலும் கடலிலும் வீசிவிட்டது ராணுவம். என்ன குரூரம்? இவர்களுக்கு வேறெப்படி தண்டனை தரமுடியும்? அரேபியர்களின் எதிர்ப்பை வேறெப்படிக் காட்டிவிட முடியும்? அதனால்தான் இந்நடவடிக்கை.

அதிர்ந்துவிட்டார்கள். ஒரு பண்டிகை நாளை மறக்கமுடியாத அழிவு தினமாக்கிவிட்டது ஹமாஸ். இனி ஒவ்வொரு றிணீஉஷீஸ்மீக்ஷீ தினத்தன்றும் நெதன்யா படுகொலை நினைவுக்கு வரும். கொண்டாட முடியாது. துக்கம் சூழும். நெஞ்சடைக்கும். நிரந்தரத் துயரம்.

ஒருவகையில் இந்தத் தாக்குதலுக்கு இஸ்ரேலியர்களைவிட, பாலஸ்தீன் அத்தாரிடி அதிகம் கவலைப்பட்டது என்று சொல்லவேண்டும். பழிவாங்குவது என்று முடிவு செய்துவிட்டால், இஸ்ரேல் அரசு இன்னதுதான் செய்யும் என்று சொல்லமுடியாது. மக்களையல்ல; ஆட்சியாளர்களையே கைது செய்து கொண்டு போய்விடுவார்கள். டின் கட்ட ஆரம்பித்தால் நிறுத்தமாட்டார்கள். எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வழியில்லை. ஆளக் கொடுத்த இடங்களை, எந்தக் கணமும் திரும்ப எடுத்துக்கொண்டுவிடும் அபாயம் எப்போதும் உண்டு.

நாய்ப்பிழைப்புதான். சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் பூரண சுதந்திரத்தின் முதல் படியாகத்தான் அவர்கள் பாலஸ்தீன் அத்தாரிடி என்னும் ஆட்சியதிகாரப் பதவியைப் பார்த்தார்கள்.

ஹமாஸுக்கு அராஃபத் அண்ட் கோவிடம் பிடிக்காத விஷயமும் இதுவே. எதற்கு இஸ்ரேலிடம் இத்தனை சமரசங்கள், அடிபணிவு, ஆட்சிப் பிச்சை? உயிர் எதற்கு இருக்கிறது? போராடி இழக்கத்தானே? அப்படிப்பட்ட சித்தாந்தத்துடன் களத்துக்கு வந்தவர்கள்தானே நீங்களும்? ஏன் மாறிப்போனீர்கள்? எது உங்களை மாற்றியது?

தினசரி கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். பாலஸ்தீன் அத்தாரிடி கடைசிவரை அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. உலகம் உருண்டை. லட்டும் உருண்டை. இன்றைக்கு ஹமாஸே பாலஸ்தீன் அத்தாரிடியின் ஆளும் கட்சியாகிவிட்டது. அதே சமரசங்கள் இல்லாது போனாலும், குறைந்தபட்ச சமரசங்களையாவது செய்துகொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. விதி நிரந்தரமாகச் சிரித்தபடிதான் இருக்கிறது.

கிடக்கட்டும், அதையெல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். மேற்படி தாக்குதல் சம்பவத்தைக்

கண்டித்து, அன்றைக்கு பாலஸ்தீன் அத்தாரிடி மிகக் கடுமையான அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டது. 'தாக்குதலில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாரென்றாலும், கண்டுபிடித்து உடனடியாகத் தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்' என்று சொன்னார்கள். அல் ஹயாத் அல் ஜாதிதா என்கிற அவர்களது தினசரிப் பத்திரிகையில் மிக விரிவாக, அழுத்தந்திருத்தமாக இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டித்துப் பக்கம் பக்கமாக எழுதினார்கள்.

நயா பைசா பிரயோஜனமில்லை. ஆபரேஷன் டிஃபென்சிவ் ஷீல்ட் என்கிற பெயரில், அரேபியர்களுக்கு எதிரான முழுநீளத் தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றை இஸ்ரேலியப் பிரதமர் ஏரியல் ஷரோன் வகுத்துவிட்டிருந்தார். அதற்காகவே, இருபதாயிரம் பேரைப் புதிதாக ராணுவத்தில் சேர்த்தார்கள். கணக்கு வழக்கில்லாமல் ஆயுதங்களும் வெடிமருந்துகளும் வழங்கப்பட்டன.

எங்கே வேண்டுமானாலும் போகலாம். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இனி அரபுகள், குறிப்பாக ஹமாஸ் அனுதாபிகள் யாரும் எழுந்திருக்கவே கூடாது என்பதுதான் உத்தரவு.

அதற்குப் பிறகு நடந்த சம்பவங்களை விவரிக்கவே முடியாது. வெறியாட்டம் ஆடிவிட்டார்கள். காஸாவின் ஒவ்வொரு குடியிருப்புப் பகுதியிலும் ராக்கெட் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. கடைகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. எங்கெங்கும் தீ. கண்ணில் பட்டவர்களையெல்லாம் சுட்டார்கள். கதறி ஓடியவர்களையெல்லாம் கட்டிவைத்து உதைத்தார்கள்.

ஒரு பக்கம் இஸ்ரேலின் பதில் நடவடிக்கை அதன் உச்சத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்க, இன்னொரு பக்கம் அதே நெதன்யா நகரில் இன்னொரு தற்கொலைத் தாக்குதல் நடந்தது.

'என்னடா' என்று கேட்டால், 'இஸ்ரேலின் பதில் நடவடிக்கைக்குப் பதில்' என்று பதில் வந்தது!

ஆனால், செய்தது ஹமாஸ் அல்ல. இஸ்லாமிக் ஜிஹாத் என்கிற இன்னொரு குழு. ஐந்து பேரைக் கொன்று மேலும் இருபது பேரைக் காயப்படுத்தி, எரிகிற தீக்கு இன்னும் நெய் ஊற்றினார்கள்.

பிராந்தியமே அலங்கோலமாகக் காட்சியளித்தது. அன்று பற்றிக்கொண்ட நெருப்பின் தகிப்பு வெகுகாலம் வரை அடங்கவேயில்லை.